

Långvandring i Älvsjöskogen med avslutande våffelkalas hos Britt-Marie och Bertil, 29 april 2019

Vi var 11 stycken som via T-bana och buss 144 från Fruängen landade på Stockbergsvägen i Långsjö.

Där finns en entré till Älvsjöskogens naturreservat.

Vi gick på en fin stig, som också är ett elljusspår.

Här och var finns små skyltar som berättar om gamla tider.

Här berättas om att Långsjöborna tog denna väg, när de skulle till festplatsen för att dansa.

Trots den torra våren finns små gölar där grodor trivs.

Utefter stigen finns trevliga rustika bänkar för den som vill vila benen en stund.

Många av träden i Älvsjöskogen är imponerande raka och höga.

Här och var tittade vårblommor fram.

Här är det några blåsippor, men vi såg även vitsippor, violer och till och med några liljekonvaljknoppar.

På några ställen finns skyltar som markerar relativt tysta platser enligt Stockholms stads "Guide till tystnaden".

Det finns mycket att titta på och njuta av i skogen förutom höga träd och stora klippor.

Vi såg en stor vril, som såg ut som en koalabjörn som klamrade sig fast vid en björkstam.

Inte lika pittoresk kanske var det rostiga cykelvrak, som fanns vid sidan av stigen nästan som en konstinstallation.

Så småningom var det dags för matsäck.

Margaretha och Mailis hade sett ut en plats, där det finns både en bänk...

... och några nyfällda träd att sitta bekvämt på.

På vår fortsatta vandring gjorde vi en avstickare in i skogen för att se platsen för en gammal stenåldersbosättning.

Lite senare kom vi fram till denna grodgöl.

I utkanten av Älvsjöskogen i sydväst, på gränsen mellan Stockholm och Huddinge ligger denna idylliska röda stuga, som ägs av staden.

Stugan är inte i bästa skick och det har blossat upp en strid: Ska den rivs eller rustas?

Ute på Korkskruven såg vi tecken på att man försöker skydda grodorna på sin väg till grodgölen.

Lite längre ner i backen finns gränsen mellan Stockholm och Huddinge.

Backen från Korkskruven ner mot Långsjön är brant och med mycket grus kvar är det lätt att halka.

Nästan framme vid Långsjöns östra spets ligger en trevlig lekplats.

Vi gick inte fram till sjön utan svängde upp i ett välordnat villaområde på väg till Snättringe.

Där på Gnejsvägen välkomnades vi av vår klubbmästare Britt-Marie och hennes man Bertil.

De hade inviterat oss till våffelkalas som avslutning på vår vandring.

De hade dukat kaffebord både inne och ute. Men eftersom vädret var så skönt valde alla att sitta ute i vårsolen.

På ett av borden låg "gästboken", den duk där alla husets gäster förväntas skriva sitt namn. Britt-Marie fyller sen i med sytråd. En helt unik duk!

Några av oss hittade våra namn från tidigare besök, medan andra fick skriva denna gång.

Kaffe var förberett och Bertil såg till att vi blev serverade.

Britt-Marie såg till att alla fick både kaffe och nygräddade våfflor med sylt och grädde.

Det smakade kalas!

Så småningom fick också Bertil och Britt-Marie chansen att få smaka.

Trädgården är en skön oas, trots sitt läge nära Häradsvägen.

I köket hjälpte Ulla till att grädda våfflor.

Britt-Marie hade sett till att ha flera dubbeljärn, så det gick undan, tills alla hade fått så de var nöjda.

Då först tog sig Ulla tid att slå sig ner.

Margaretha överlämnade som tack för den gästfria trakteringen några blomstercheckaar från oss alla.

Det blev ett mycket lyckat avslut på en härlig vandring.